

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 48.

Vydána dne 22. července 1933.

Obsah: 147. Zákon o stíhání protistátní činnosti státních zaměstnanců a některých jiných osob a o překládání soudců na jiné služební místo proti jejich vůli.

147.

Zákon ze dne 12. července 1933

o stíhání protistátní činnosti státních zaměstnanců a některých jiných osob a o překládání soudců na jiné služební místo proti jejich vůli.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

Osoby podrobené tomuto zákonu.

§ 1.

(1) Ustanovení tohoto zákona platí pro:

a) zaměstnance státu, zemí, okresů a obcí, jejich nebo jimi spravovaných ústavů, podniků, fondů a zařízení a zaměstnance veřejných léčebných a humanitních ústavů,

b) učitele a profesory veřejných škol, pokud již nespádají pod písm. a), a profesory diecesních učilišť theologických (§ 211 zákona ze dne 24. června 1926, č. 103 Sb. z. a n. — platový zákon),

c) duchovní církví a náboženských společností, jichž se týče zákon ze dne 25. června 1926, č. 122 Sb. z. a n., o úpravě platů duchovenstva církví a náboženských společností státem uznaných případně recipovaných,

d) příjemce veřejných odpočivných nebo zapařovací platů,

e) vojenské gázisty v záloze,

f) vojenské poddůstojníky v činné službě i v záloze.

(2) Zaměstnanci uvedení v předcházejícím odstavci jsou podrobeni tomuto zákonu bez

rozdílu, zda jsou ve služebním (pracovním) poměru trvalém, zatímním, výpomocném nebo podobném a bez rozdílu, zda jsou ve služebním (pracovním) poměru veřejnoprávním nebo soukromoprávním (smluvním).

Trestné činy a tresty.

§ 2.

(1) Osoby, uvedené v § 1, odst. 1, pod písm. a) až e), které vyvíjejí činnost, směřující proti státní svrchovanosti, samostatnosti, celistvosti, ústavní jednotnosti nebo demokraticko-republikánské státní formě československé republiky, které k takové činnosti podněcují nebo jiné osoby svéstí hledí, které vědomě při výkonu služby tvrzením nebo rozšiřováním nepravdivých skutečností o ústavních činitelích (§ 20 zákona na ochranu republiky) snižují jejich vážnost nebo stejným způsobem podkopávají důvěru v československou měnu nebo v bezpečnost vkladů nebo které se vědomě činně zúčastní jakéhokoliv sdružení, které zjevně nebo skrytě vyvíjí takovou činnost, buďtež potrestány takto:

a) osoby uvedené pod písm. a) a b) propuštěním ze služebního (pracovního) poměru a, jsou-li vojenskými gázisty z povolání, odnětím vojenské hodnosti, v obou případech pak ztrátou práv a nároků pro ně a pro jejich pozůstalé proti zaměstnavateli ze služebního (pracovního) poměru plynoucích,

b) osoby uvedené pod písm. c) ztrátou práv a nároků na platy, které podle platných předpisů přímo nebo nepřímo plynou pro ně a pro jejich pozůstalé z prostředků státních,

c) osoby uvedené pod písm. d) ztrátou všech ze služebního a pensijního poměru pro ně a je-

jich pozůstalé plynoucích práv a nároků na veřejné odpočivné nebo zaopatřovací platy a, mají-li vojenskou hodnost, též odnětím vojenské hodnosti,

d) osoby uvedené pod písm. e) odnětím vojenské hodnosti.

(2) Osobám uvedeným v § 1, odst. 1 pod písm. f), které se provinily šhoro označeným způsobem, budiž odňata vojenská hodnost řízením správním (§ 33, odst. 4 zákona ze dne 4. července 1923, č. 154 Sb. z. a n. — vojenský kárný zákon).

(3) U osob, které byly potrestány podle tohoto zákona odnětím vojenské hodnosti, určí se jejich branný poměr tak, jako by pozbyly vojenské hodnosti v soudním nebo kárném řízení.

(4) Osoba, která byla potrestána trestem podle odstavce 1, písm. a) až c), nesmí býti po dobu, kterou jest určiti v nálezu, ustanovena ve služebním (pracovním) poměru vytčeném v § 1, odst. 1, písm. a) a b).

(5) Veřejnými odpočivnými a zaopatřovacími platy se rozumějí v tomto zákoně odpočivné a zaopatřovací platy (důchody a pod.) poskytované z prostředků veřejných, včetně požitků povolených podle volné úvahy; takovými platy nejsou však dávky příslušející podle předpisů o veřejném pensijním nebo sociálním pojištění — s výjimkou státního příspěvku — a přídavek za zranění.

§ 3.

(1) Ustanovení § 2 jest užiti i na osoby uvedené v § 1, které činnost označenou v § 2, odst. 1 vychvalují, výslovně schvalují nebo účinně podporují.

(2) V případech méně závažných mohou býti osobám, které se provinily způsobem označeným v předcházejícím odstavci, tresty podle § 2 — s výjimkou odnětí vojenské hodnosti — uloženy též dočasně, nejvýše na tři roky. Místo trestu propuštění nastupuje u osob uvedených v § 1, odst. 1 pod písm. a) a b) trest dočasného odstranění z úřadu (služby). Doba odstranění z úřadu (služby) se nezapočítá do doby rozhodné pro zvýšení platu a pro nárok na výslužné (odbytné) a jeho výměru.

§ 4.

Osoba uvedená v § 1, která, majíc k tomu možnost, nezabrání v činnosti označené v § 2 příslušníku rodiny, bydlícímu s ní ve společné domácnosti, na něhož bere vý-

chovné nebo přídavek na děti nebo doplňovací přídavek ženatých nebo jiný přídavek je zastupující, budiž potrestána; jestliže marně uplynula lhůta jednoho měsíce od výstrahy, která jí byla za tou příčinou příslušným ústředním úřadem (§ 10, odst. 1) dána, odnětím výchovného, pokud se týče přídavku.

§ 5.

(1) Byl-li podle § 2 nebo 3 vysloven trest trvalé nebo dočasné ztráty práv a nároků tam uvedených, může býti v případech zřetele hodných vyslovena přípustnost, že osobě takto potrestané, pokud by jí příslušely odpočivné platy, nebo jejím nevinným příslušníkům, pokud by měli nárok na zaopatřovací platy, kdyby byl potrestaný zemřel v době, kdy trest byl pravoplatně uložen, může býti přiznán příspěvek na výživu. Tento příspěvek nesmí však přesahovati polovinu příslušných normálních odpočivných (zaopatřovacích) platů, případně výměru příslušných normálních zaopatřovacích platů pro pozůstalé. Obdobně lze vysloviti přípustnost povolení příspěvku na výživu, byl-li podle § 2 nebo 3 vysloven trest trvalé nebo dočasné ztráty zaopatřovacích platů.

(2) Příspěvek na výživu může býti povolen nejvýše na dobu dvou roků a pobytu na území Československého státu; po uplynutí této doby může příspěvek zcela nebo zčásti povoliti v případech zvláštního zřetele hodných příslušný ústřední úřad (§ 10, odst. 1) v dohodě s ministerstvem financí.

(3) Zákonné podmínky o ztrátě odpočivných a zaopatřovacích platů pro odsouzení trestním soudem platí také pro příspěvky na výživu.

(4) Příspěvek na výživu zaniká také koncem měsíce, v němž nastala povinnost k převodu převodní částky podle příslušných předpisů o veřejném pensijním nebo sociálním pojištění zaměstnanců nebo o pojištění osob samostatně hospodařících.

Příslušnost a řízení.

§ 6.

(1) Konati řízení o činu trestném podle § 2, odst. 1, §§ 3 a 4 a vyslovovati přípustnost povolení příspěvku na výživu podle § 5 náleží příslušnému disciplinárnímu (kárnému) orgánu nebo zemskému kárnému soudu na ochranu republiky. Před kterým z těchto orgánů se má řízení konati, rozhodne příslušný ústřední úřad (§ 10, odst. 1).

(2) Z rozhodnutí zemských kárných soudů na ochranu republiky lze se odvolati k ústřednímu kárnému soudu na ochranu republiky.

§ 7.

(1) Zemské kárné soudy působí u zemských úřadů, ústřední kárný soud u předsednictva ministerské rady. Tyto úřady jsou povinny opatřiti věcné potřeby kárných soudů u nich zřízených, obstarávají jejich kancelářské práce a dodati jim potřebné zapisovatele.

(2) Kárné soudy se skládají z předsedy, jeho náměstků a potřebného počtu dalších členů. Předsedu ústředního kárného soudu ustanovuje na návrh vlády prezident republiky, předsedy zemských kárných soudů a jejich náměstků a ostatní členy kárných soudů vlada na dobu dvou roků.

(3) U každého kárného soudu působí k obhájení zájmů státu zvláštní zástupce státu s potřebným počtem náměstků. Zástupcové státu u zemských kárných soudů jsou podřízeni zástupci státu u ústředního kárného soudu a spolu s ním předsedovi vlády. Zástupce státu a jejich náměstků ustanovuje vlada ze státních zaměstnanců práva znalých.

§ 8.

(1) Zemský a ústřední kárný soud jedná a rozhoduje v senátech složených z předsedy (jeho náměstka) a dalších dvou členů. Aspoň jeden z nich musí býti civilní nebo vojenský soudce v činné službě. Jde-li o obviněného státního zaměstnance určitého resortu, musí býti jeden člen kárného soudu zaměstnancem téhož resortu. Je-li obviněn z činu trestného podle tohoto zákona soudce z povolání v činné službě nebo soudce z povolání ve výslužbě, který se takového činu dopustil v činné službě, musejí býti aspoň dva členové kárného soudu soudci z povolání v činné službě.

(2) Senáty sestavuje předseda kárného soudu na dobu jednoho roku.

(3) Předseda i ostatní členové kárného soudu vykonávají svůj úřad neodvisle jako soudcové z povolání, jsouce vázáni jen zákonem. Jejich rozhodnutí kladou se na roveň rozhodnutím řádných soudů a jsou, pokud jde o soudce z povolání, disciplinárním nálezem ve smyslu ustanovení § 99 ústavní listiny.

§ 9.

Místní příslušnost zemských kárných soudů se řídí podle trvalého úředního (služebního) působíště obviněného v den zahájení řízení nebo podle místa, které mu poukazuje odpo-

čivné nebo zaopatřovací platy. V případech pochybných určí příslušnost předseda ústředního kárného soudu.

§ 10.

(1) Soudy a veškeré orgány veřejné správy, které nabyly vědomosti o provinění podle tohoto zákona, jsou povinny oznámiti je příslušnému ústřednímu úřadu a předložiti mu zároveň případné doklady a důkazy. Pokud jde o zaměstnance zemí, okresů a obcí nebo jejich nebo jimi spravovaných ústavů, podniků, fondů a zařízení nebo veřejných léčebných a humanitních ústavů — v činné službě nebo ve výslužbě — nebo pozůstalé po nich, rozumí se příslušným ústředním úřadem ministerstvo vnitra, pokud jde o zaměstnance uvedené v § 1, odst. 1 pod písm. b) a c) — v činné službě nebo ve výslužbě — nebo pozůstalé po nich, ministerstvo školství a národní osvěty.

(2) Rozhodne-li ústřední úřad, aby řízení se konalo před příslušným disciplinárním (kárným) orgánem, koná se další řízení před tímto orgánem podle předpisů pro něj platných. I v tomto řízení lze však za činy trestné podle § 2, odst. 1, §§ 3 a 4 uložit toliko tresty stanovené v tomto zákoně. Ustanovení § 2, odst. 4 platí tu stejně.

(3) Rozhodne-li ústřední úřad, aby řízení se konalo před zemským kárným soudem, postoupí oznámení se všemi spisy příslušnému zástupci státu (§ 7, odst. 3). Zástupce státu může požádati soud, úřad, ústav, podnik, fond nebo zařízení, u něhož obviněný je zaměstnán, neb okresní (státní policejní) úřad, aby vykonal potřebná šetření ke zjištění skutkové podstaty provinění. Této žádosti musí býti bez průtahů vyhověno.

(4) Nebyl-li obviněný dosud o obvinění vyslechnut, budiž mu poskytnuta příležitost, aby se o něm a o výsledcích předběžného šetření vyjádřil. Toho není třeba, zdržuje-li se obviněný mimo území republiky nebo nelze-li jeho zdejší pobyt zjistiti nebo vyhýbá-li se doručení písemnosti jemu určené.

(5) Je-li podezření dostatečně odůvodněno, má zástupce státu předložiti spisy příslušnému zemskému kárnému soudu a navrhnouti, aby se o obvinění konalo ústní jednání. Jinak vrátí oznámení se všemi spisy ústřednímu úřadu.

§ 11.

(1) Ústní jednání se koná před zemským kárným soudem za účasti zástupce státu a obviněného jako stran. Obviněný má právo při-

brati si k němu obhájce z řad veřejných zaměstnanců práva znalých nebo z osob oprávněných obhajovati před trestními soudy. Neoznámí-li obviněný nejpozději do 24 hodin před ústním jednáním jméno svého obhájce, ustanoví mu zatím předseda kárného soudu obhájce z práva znalých veřejných zaměstnanců, kteří jsou povinni takové obhajování převzítí.

(2) Nepřítomnost obviněného není na překážku konání ústního jednání. Zdržuje-li se obviněný mimo území republiky nebo nelze-li jeho zdejší pobyt zjistiti nebo vyhýbá-li se doručení písemnosti jemu určené, uloží se písemnost u úřadu (orgánu), jemuž byl naposled trvale přidělen, pokud se týče u úřadu, který mu poukazuje odpočivné nebo zaopatřovací platy, a, nelze-li takto písemnost uložit, u zemského úřadu. Dnem uložení u těchto úřadů pokládá se písemnost za doručenou.

(3) Křivá výpověď svědecká nebo znalecká učiněná před kárným soudem se trestá jako křivá přísězná výpověď v trestním řízení soudním.

(4) Ústní jednání jest naříditi nejpozději na 15 dnů.

(5) Obviněnému třeba sděliti spolu s obsílkou k ústnímu jednání obsah obvinění a vyzvati jej, aby ještě před ústním jednáním uvedl vše, co chce přednésti na svou obhajobu, a oznámil jméno svého obhájce.

(6) Ústní jednání lze konati i na jiném místě, než v sídle kárného soudu, jestliže se tím řízení usnadní, urychlí nebo zlevní.

(7) Odvolání proti nález, jímž byl uložen trest podle tohoto zákona, nemá odkladného účinku; odvolací lhůta činí osm dnů.

§ 12.

(1) Podrobnosti řízení a věci s ním souvisele upraví vláda nařízením, přihlížeje k obdobným ustanovením zákona ze dne 25. ledna 1914, č. 15 ř. z. (služební pragmatika), jakož i k tomu, aby řízení bylo provedeno a nález vydán a vykonán v době co nejkratší. Osobám a orgánům na řízení nezúčastněným může býti při tom uložena povinnost, aby spolupůsobily při provádění tohoto zákona, pokud toho jeho účel vyžaduje, a mohou býti ke splnění této povinnosti donuceny prostředky přípustnými podle platných předpisů.

(2) Dokud nebude vydáno nařízení podle předchozího odstavce, platí o řízení před zem-

ským a ústředním kárným soudem, pokud tento zákon neustanovuje jinak, obdobně ustanovení zákona č. 15/1914 ř. z. o disciplinárním řízení.

§ 13.

(1) Ústřední úřad může zároveň s postoupením oznámení k dalšímu řízení (§ 10, odst. 2 a 3) dočasně zbaviti služby (suspendovati) osoby, uvedené v § 1, odst. 1 pod písm. a) a b), s výjimkou soudců z povolání. Koná-li se další řízení před zemským kárným soudem, přísluší právo suspense také tomuto soudu; o dočasném zbavení služby (suspensi) soudce z povolání v činné službě rozhoduje zemský kárný soud ve složení podle § 9, odst. 2. Na dobu takového zbavení služby přísluší suspendovanému $\frac{2}{3}$ služebních příjmů.

(2) Proti výroku, že se obviněný suspenduje, není přípustný samostatný opravný prostředek.

(3) O ukončení suspense rozhodne zemský kárný soud nebo příslušný disciplinární (kárný) orgán při výroku o vině obviněného, při čemž vysloví, zda a pokud má mu býti doplacen zadržovaný plat a zda a pokud je doba suspense započítatelná pro zvýšení platu a pro nárok na výslužné (odbytné) a jeho výměru.

§ 14.

(1) Nález, kterým byl obviněný odsouzen k trestu podle tohoto zákona, budiž sdělen úřadu (orgánu), který poukazuje služební (odpočivné, zaopatřovací) platy osobě, o níž jde, u odpočivných a zaopatřovacích platů též úřadu, jehož likvidující orgán zařizuje jejich výplatu. Úřad (orgán) je povinen nález do osmi dnů provést. Jde-li o duchovní, budiž odsuzující nález sdělen též příslušnému církevnímu úřadu.

(2) Těchto ustanovení sluší užití obdobně, pokud jde o výkon nálezu, jímž byl obviněný dočasně zbaven služby podle § 13.

§ 15.

(1) Okolnost, že proti obviněnému se koná pro činnost jemu za vinu kladenou soudní trestní řízení, není na překážku konání řízení podle tohoto zákona.

(2) Byl-li obviněný osvobozen jen z toho důvodu, že v činnosti za vinu mu kladené nelze shledávati činnost trestnou podle tohoto zákona, postoupí zemský kárný soud věc k dal-

šímu řízení onomu úřadu (orgánu), který je příslušný učiniti kroky k zavedení případného řízení proti zaměstnanci podle obecných ustanovení.

Překládání soudců na jiné služební místo proti jejich vůli.

§ 16.

O překládání soudců na jiné služební místo podle §§ 45 a 46 zákona ze dne 21. května 1868, č. 46 ř. z., platí tato ustanovení:

1. lhůta uvedená v § 45 se zkracuje na osm dnů, lhůta podle § 46 na tři dny;

2. pro rozhodnutí disciplinárního senátu stanoví se lhůta osmi dnů, pro jeho vyhotovení lhůta tři dnů;

3. uzná-li disciplinární senát na přípustnost přeložení na jiné služební místo z důvodu § 43, nesmí dotčený soudce, nebyl-li suspendován, až do pravoplatného vyřízení vykonávat soudcovský úřad v dosavadním působišti vůbec, může však býti zaměstnáván mimo své úřední sídlo podle § 49 cit. zákona bez nároku na odškodné jinak příslušející.

Závěrečná ustanovení.

§ 17.

(1) Ustanovení předchozích paragrafů tohoto zákona se užije po dobu potřeby zvýšené ochrany státu. Trvání této doby určí vláda nařízením.

(2) Mimo tuto dobu stihá se činnost označená v §§ 2 a 3

u osob uvedených v § 1, odst. 1 pod písm. a) až c) a e) podle platných předpisů jako těžké provinění proti služebním (úředním, stavovským) povinnostem, při čemž může býti přitrestu přeložení do výslužby uznáno na zkrácení odpočivných (zaopatřovacích) platů až o 50%,

u příjemců veřejných odpočivných nebo zaopatřovacích platů ztrátou práv a nároků plynoucích ze služebního a pensijního poměru pro ně a jejich pozůstalé nebo zkrácením uvedených platů až o 50%, jež vysloví disciplinární (kárný) orgán, který byl příslušný bezprostředně před tím, než zaměstnanec, o nějž nebo o jehož pozůstalé jde, opustil aktivní službu;

u osob uvedených v § 1, odst. 1 pod písm. f) je taková činnost důvodem k odnětí vojenské hodnosti řízením správním.

§ 18.

Tento zákon nabude účinnosti dnem vyhlášení; provedou jej všichni členové vlády.

T. G. Masaryk v. r.

Malypetr v. r.

Dr. Beneš v. r.	Dostálék v. r.
Černý v. r.	Dr. Hodža v. r.
Dr. Trapl v. r.	Bradáč v. r.
Dr. Dérer v. r.	Dr. Czech v. r.
Dr. Meissner v. r.	Dr. Spina v. r.
Dr. Matoušek v. r.	Dr. Franke v. r.
Bechyně v. r.	Dr. Šrámek v. r.